

РЕШЕНИЕ

№ 2402

гр. София, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11607** по описа за **2022** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 21.10.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав по НАХД № 15377/2021г. е отменено Наказателно постановление /НП/ № 19-4332-011925/26.06.2019г., издадено от началник сектор към Отдел „Пътна полиция“, Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което на Р. В. Б., на основание чл.175, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, за нарушение по чл.140, ал.1 ЗДвП.

Решението е обжалвано от административнонаказващия орган /АНО/ като с доводи за неправилно приложение на закона се моли за отмяната му и вместо това да бъде потвърдено обжалваното НП. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, не се представлява.

Ответникът по касационното оспорване в писмен отговор по жалбата мотивира съображения за нейната неоснователност. Твърди, че Б. не е знаела за служебната дерегистрация на автомобила, нито за образуваната прокурорска преписка, с оглед което мотивът за отмяна на районния съд, е правилен. Претендира присъждане на

направените разноси. В съдебно заседание чрез адв.Б. моли обжалваното решение да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено от фактическа страна, че на 26.09.2019г. на Р. Б. е издадено НП за това, че на 25.10.2018г. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към надлез „Н.“ е управлявала лек автомобил „А. АЗ“ с рег. [рег.номер на МПС] , което било със служебно прекратена регистрация. Тази фактическа обстановка е посочено, че е установена въз основа на приобщените писмени доказателства, в т.ч. постановление на СРП.

Въз основа на тези фактически установявания решаващият съд е приел, че НП е издадено от компетентен орган в рамките на неговите правомощия, при отсъствие на допуснати съществени процесуални нарушения, при наличие на подлежащо на санкциониране поведение, съставляващо по своя характер административно нарушение, но въпреки това незаконосъобразно, тъй като по делото не са събрани доказателства в съзнанието на Б. е имало представи за относимите факти, касаещи регистрацията на превозното средство.

Решението е неправилно.

Разпоредбата на чл.140, ал.1 ЗДвП, в относимата към датата на извършване на нарушението редакция, постановява, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По републиканските пътища, отворени за обществено ползване, включени в трансевропейската пътна мрежа, и по такива, които са извън нея, или по техни участъци се допускат само моторни превозни средства с валиден винетен стикер, залепен по начин, възпрепятстващ повторното му ползване. Съответно чл.175, ал.3, пр.1-во ЗДвП предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

В настоящия случай по делото е безспорно установено, че Р. Б. на 25.10.2018г. е управлявала МПС, което не е регистрирано – същото е със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.15 ЗДвП.

Последната разпоредба от своя страна гласи, че служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

От мотивите на цитираното в обжалваното решение постановление на Софийска районна прокуратура от 14.06.2019г. се установява, че Р. Б. е придобила собствеността върху процесното МПС на 08.05.2018г. чрез договор за покупко-продажба. След придобиване на собствеността тя не изпълнила задължението си като приобретател на

регистрирано превозно средство, вменено с разпоредбата на чл.3, ал.1 от Наредба № I - 45 от 24.03.2000г.за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, моторните превозни средства и ремаркетата да се регистрират в срок до един месец от придобиване на собствеността или оформянето на вноса /постоянен или временен/ от съответния митнически орган. По тази причина на 20.07.2018г. в 19,38 часа на основание чл.143, ал.15 ЗДвП служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система на МВР била прекратена регистрацията на лек автомобил марка „А.“, модел „А3“ с рег. [рег.номер на МПС] . За това обстоятелство органите на МВР не уведомили Б., тъй като нямали такова нормативно вменено задължение.

Неизпълнението на това задължение неминуемо е довело до извършването на процесното нарушение, изразяващо се в управляване на МПС по път, отворен за обществено ползване, без лекият автомобил да има съответната регистрация. Тъй като Б. е правоспособен водач тя е била длъжна да знае и изпълнява вменените ѝ от ЗДвП задължения, както и правилата за движение, регламентирани с него, в т.ч. това по чл.140, ал.1 ЗДвП. Неспазването на посоченото правило представлява административно нарушение, за което правилно е ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност. Не може да бъде споделен доводът за отсъствие на субективния елемент на нарушението, тъй като Б. не е била уведомена за служебното прекратяване на регистрацията на собствения ѝ автомобил – предприетото действие е следствие от неизпълнение на задължението ѝ за пререгистрация, а незнанието на фактите би могло да бъде оправдание, но не и незнанието на законите /“Ignorantia legis neminem excusat“/. Нарушението по чл.140, ал.1 ЗДвП не изисква конкретна форма на вина, поради което може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно чл.7, ал.2 ЗАНН непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в разпоредбата на чл.175, ал.3 ЗДвП не се изключва наказуемостта при тази форма на вина. Като правоспособен водач и управляващ автомобила Б. е била длъжна и е могла да предвиди настъпването на предвидените в закона последици, свързани със служебната дерегистрация на автомобила поради това, че е пререгистрирала същия в определения в закона срок, поради което несъмнено е налице виновно поведение от нейна страна под формата на непредпазливост. С оглед това следва да се приеме, че тя е осъществила състава на вмененото административно нарушение по чл.140, ал.1 ЗДвП, поради което правилно и законосъобразно АНО е санкционирал това противоправно поведение на основание чл.175, ал.3, пр.1 ЗДвП.

По тези съображения обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо това да бъде постановено друго, с което обжалваното наказателно постановление да бъде потвърдено като законосъобразно издадено.

При този изход на делото на касатора следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение, определено в размер на 80 лева на основание чл.27е НЗПП, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 21.10.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8-ми състав по НАХД № 15377/2021г. и вместо това постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 19-4332-011925/26.06.2019г., издадено от началник сектор към Отдел „Пътна полиция“, Столична дирекция на вътрешните работи, с което на Р. В. Б., на основание чл.175, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, за нарушение по чл.140, ал.1 ЗДвП.

ОСЪЖДА Р. В. Б., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.